

CHASE KOLPATH

Tűzmadár

– SF-monológ –

Nem nagyon szeretem a gyászszerartásokat és a búcsúzkodásokat. Idegesít, amikor olyanokat hallok, hogy ő most már jó helyen van. Vígán járja a zöld legelőket.

A végkimerülésig táncolva a végén mindnyájan elalszunk. Ilyenkor mindig az jut eszembe, hogy milyen jól tudunk színlelni. Gyerekkoromban volt a szobámban egy kép, két gyereket ábrázolt. Egy kislányt és egy kislányt, amint egy rozoga hídon mennek át. A megáradt folyó felett.

Látszott, hogy a híd már nem bírja sokáig, de se baj. Mert a gyerekek mögött ott lebegett egy kitárt karú angyal. Készen arra, hogy közbelépjen.

Ha kell.

Amikor felnőttem, rájöttem, hogy angyalok nincsenek. És a gyerekek bizony lezuhantak az összedőlő hídról. Voltak pillanatok, amikor a szívverésem is felgyorsult tőle. Már nem remélek választ.

Nem is kapok.

Csak a hajó fényei maradtak...

H. Nagy Péter gyűjtése